

HET SPEL | PIONNEN

HET SPEL PIONNEN

Max Schoolenberg

HET SPEL | PIONNEN

Copyright © 2017 Max Schoolenberg

Auteur: Max Schoolenberg

Druk: Brave New Books

Thriller

ISBN 9789402163216

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor de Hebreeuwse Bij

5951

Mijn favoriete dagdroom en mijn inspiratie

Als je het karakter van een mens wil leren kennen moet je
hem macht geven.

ABRAHAM LINCOLN

—

Schaken is het snelste spel van de wereld omdat men met
elke seconde duizenden gedachten moet ordenen.

ALBERT EINSTEIN

—

De Pion wordt vaak onderschat door zijn simpele voorkomen.

Zwijgend keek ik het stille kantoor rond. Er was eigenlijk niets aanwezig wat mijn directe aandacht wist te trekken. Misschien kwam dat door het feit dat elke meubel op geen enkele manier afweek van de rest van het eentonige interieur van het gebouw, of gewoon doordat ik er gewend aan was geraakt. Het kon mij niet echt interesseren, maar het zou me niets verbazen als die tweede mogelijkheid verrassend dichtbij de waarheid zat.

Ik liet mijn blik afdwalen naar de vlezige hoop die Lewis Moore ‘zijn lichaam’ durfde te noemen, en die hij in de kleine ruimte tussen zijn stoel en het bureau geperst had. Hij liet de velletjes papier door zijn dikke vingers glijden en bekeek ze allemaal met dezelfde geconcentreerde blik. Zijn witte overhemd was even slonzig als altijd; zweetplekken onder zijn oksels en vlekken op zijn kraag. Ongetwijfeld van het broodje kaas, dat hij vijf minuten voor mijn binnenkomst snel naar binnen had gedouwd. *Subway*, kwam er in mijn hoofd op. Vanzelfsprekend, waar anders? Lew nam alleen genoegen met een gemiddelde broodjeszaak, een ironisch feit wat ik desondanks direct kon associëren met zijn luie karakter.

Het is overigens bijna krankzinnig om te bedenken dat ik zijn dagelijkse patronen uit mijn hoofd ken, alsof ik zijn broer ben. Ik verwonder me er totaal niet meer over. Het betuigt maar weer van zijn vasthoudendheid. Nog steeds speelt hij dezelfde sluwe spelletjes, alsof het antieke stukken zijn die hij koestert omdat ze ‘emotionele waarde’ voor hem hebben. In mijn hoofd vormde zich het beeld van een zolder vol antiquiteiten, waar hij met een triomfantelijke blik door paradeerde. Gelijk daarna drong zich de neiging op om door die zolder heen te walsen, als een soort storm, om alle stukken die hij in die onverstoorbaar lange tijd verzameld had compleet aan diggelen te slaan. In de realiteit zou

die mogelijkheid zich waarschijnlijk niet voordoen (althans, niet in die vorm), maar ik stelde mijzelf tevreden met de gedachte.

Ik zuchtte en keek naar de klok. Vijf voor tien. Ik wist exact wat er in de volgende minuten zou gaan gebeuren. Lew zou zuchten – diep, als een of ander dier dat zich juist heeft bediend van een rijk maal – en achteruit leunen, voor zover dat mogelijk was. Dan zou hij me eerst vertellen dat hij mijn geestdrift en ambitie waardeert, maar dat ze in mijn plan ‘niet volledig tot hun recht kwamen’. In feite bedoelde hij gewoon dat het bagger was en ik zoals altijd de tering kon krijgen, maar zulke schuttingtaal behoorde natuurlijk niet in dit kantoor, dat een strikt stelsel van regels en morele waarden leek te vertegenwoordigen. Ik twijfelde er absoluut niet aan dat hij het niet zou durven. Hij zou er in zijn geheel geen problemen mee hebben om mensen uit te maken voor de idiote, blinde ezels die ze waren. Het hele zootje zou zo in zijn prullenbak worden gesodemierd, waarna hij vervolgens nog een kwartier vol zou leutereren over de essentie van het project waarbij hij betrokken was. Ik zou gewoon luisteren. Zoals altijd.

Lew leunde achteruit en zuchtte diep. Hij was stil en had een moeilijke uitdrukking op zijn kwabbige, zweterige gezicht. Kennelijk probeerde hij een gespannen sfeer te handhaven, maar dat was compleet overbodig. Hoewel ik allang wist wat er zou gaan gebeuren, besloot ik hem zijn zin te geven. Ik forceerde een hoopvolle blik en wiegde een beetje heen en weer, alsof ik zenuwachtig was voor zijn antwoord. Hij drukte de toppen van zijn vingers tegen elkaar en trok een bedenkelijk gezicht.

‘Jonathan, je moet weten dat ik je enthousiasme en ambitie erg waardeer. Dat meen ik oprecht. Het is echt zó jammer dat ik dat gewoon niet terugzie in je plannen.’

Ik stelde hem niet teleur; ik liet de uitdrukking op mijn gezicht langzaam veranderen, alsof ik langzaam doorkreeg dat ik weer naast het net gevestigd was. Hij merkte het genoeglijk op en haalde zijn schouders op. ‘Het spijt me, maar dit kan ik niet gebruiken.’

Ik slikte. ‘Ik heb me verbeterd op de punten die je vorige keer hebt benadruk. Ik dacht echt dat ik het dit keer goed gedaan had...’

‘Nou, het probleem is dat je helaas te veel ervaring mist op het gebied van grote projecten. De technieken die je voorstelt, zijn in feite alleen van nut voor kleine activiteiten.’

‘Ik heb ze zo flexibel mogelijk gemaakt. Je kunt ervoor kiezen om ze op te schalen.’

‘Maar dat is onpraktisch, en kost bovendien ook nog eens een flinke duit.’ zuchtte Lew. Hij kneep overdreven in de bovenkant van zijn neus, alsof hij op zoek was naar een manier om mij mijn afwijzing te melden zonder me te kwetsen. Wij wisten beiden dat hij dat niet echt meende; de klootzak miste sowieso elke vorm van empathie.

Hij drukte zijn hand op de stapel papieren en schoof ze met een vloeiende beweging van zijn bureau af. Met een zacht geritsel belandden ze in de metalen prullenbak. Natuurlijk; hij gaf ze nooit terug. Ik deed mijn best om mijn ‘teleurstelling’ te benadrukken. Als hij vermoedde wat ik van plan was, zou ik nooit de kans kunnen krijgen om überhaupt zijn zolderluik open te duwen.

‘Kijk, je weet dat ik je graag zo nu en dan eens een dienst verleen, maar dat zit helaas nu een beetje anders. Dit is een belangrijk project voor het bedrijf. Het kan ons maken of breken. Als ik een plan als dit in de commissie gooi, raakt alles ontwricht, en de gevolgen daarvan zijn niet te overzien.’

‘Oké, dat begrijp ik.’ zei ik. En of ik dat deed. Als hij zijn eigen plan in de commissie zou gooien, zou hij gelijk het hele project om zeep helpen. Mijn plan, daarentegen, zou het waarschijnlijk de stimulans geven waar het al een hele tijd behoefte aan had. En dat wilde ik niet eens beweren omdat ik wilde opscheppen, besepte ik schamperend, het was gewoon een feit.

Ik denk dat Lewis Moore goed te vergelijken is met een slechte timmerman. En een sluwe, vooral. Hij krijgt het van zijn lang zal

ze leven niet voor elkaar om zelf een degelijk stukje hout te schuren, en dus steelt hij ze maar van mensen die het edele vak van houtbewerking wél beheersen. Zijn hele carrière kun je zien als een ladder die hij in elkaar heeft gezet met andermans hout. Hoe hij dat de hele tijd heeft volgehouden? Ik weet het niet precies. Meestal missen zijn slachtoffers het vermogen om in te zien dat ze bespeeld worden. In het verblindende waas van verwachting en hoop geven ze hem hun perfect geschuurde plankjes, alsof hij een of ander ordinair doorgeefluik is dat ze een pad naar de top kan bieden. Er is één wijze les die ik heb geleerd op het eerste moment dat ik aan zijn bureau verscheen; maak jezelf niet afhankelijk van anderen. Je speelt ze slechts een joker toe die ze kunnen gebruiken voor hun eigen gewin.

Lew keek me doordringend aan. Zijn ogen konden een triomfante glinstering, de wetenschap dat dit hem een kans bood om zijn ladder verder te bouwen, niet verhullen. ‘Jonathan, geef het niet op. Ooit zal er wel een dag komen dat je een kans krijgt. Maar je kunt niet verwachten dat er al direct een heel koninkrijk aan je voeten ligt. Om een berg te beklimmen heb je ervaring en doorzettingsvermogen nodig, anders val je in een diepte. Ik ben bereid om je daarbij te helpen. Goed?’

Ik knikte en schoof mijn stoel achteruit om op te staan. Lew wrong zijn eigen lichaam omhoog. Hij stak zijn hand uit om de mijne te schudden. Ik keek ernaar; naar de dikke vingers die als worsten waren uitgestrekt, klaar om zich om mijn hand te sluiten. Ik stak deze uit en vouwde mijn vingers om die van hem heen. Op dat moment gebeurde er iets onverwachts; we sloegen tegelijkertijd onze ogen op, en keken elkaar recht aan. Die ene handdruk symboliseerde iets bijzonders. En het was niet eens een neppe; niet zo’n eentje die je puur gaf omdat ‘normen en waarden’ je dat verplichtten. Die je aan die ene tante gaf, aan wie je eigenlijk een bloedhekel had, maar toch vond dat je het moest doen omdat je anders door de rest van de familie als een chagrijnige, afstandelijke klootzak werd gezien. Nee, in deze

handdruk lag een bepaalde ernst. Oprechtheid. Het was het soort handdrukken dat tennissers elkaar gaven alvorens ze naar achteren liepen en begonnen te spelen. Om sportiviteit uit te drukken – dat ze zouden proberen om elkander de komende minuten een flink harde bal naar de bek te slaan, maar wel met een glimlach. Het was een cynisch gedachte, maar als het erop aankomt voelen we allemaal weleens die absolute neiging om te winnen en daarvoor allerlei soorten middelen te gebruiken, ongeacht de ethiek die aan het gebruik vastkleeft. Zoals nu. Ik zou er ter plekke een einde aan kunnen maken. Eén welgemikte beuk was genoeg. Recht op de ruimte tussen zijn neus en zijn bovenlip – dat plekje waar een bedje stoppels van een paar dagen oud was doordrenkt met een mengsel van zweet, en het vocht uit zijn neus dat hij altijd vertikte weg te vegen. Hij zou wat tanden verliezen, ik zou zijn bovenlip zó erg aan gort rossen dat de chirurgen eigenlijk niets meer hadden om te opereren. Lewis Moore zou niet meer in staat zijn om te werken en moest het voor de rest van zijn leven maar doen met een misvormde kop en een schamele uitkering.

Ja, dat zou ik kunnen doen. Maar ik deed het niet. Ten eerste laat ik het wel uit mijn hoofd om mijn handen vuil te maken, en dan al zeker niet aan zo'n stuk waardeloos vuil als Lew. Daarnaast is het niet volgens de regels. Je wint een potje kaarten door je laatste kaart af te leggen – niet door je tegenstander een flinke beuk in zijn smoel te verkopen. Het spel trekt zich niets aan van andere dingen dan haar eigen regels. Je wint door volgens de regels te spelen – en deze te gebruiken in je eigen voordeel.

Ik vroeg mijzelf af of Lew het zag, toen hij in mijn ogen keek. De verachting die erin lag. De overtuiging dat ik ons beiden in een positie geschikt had waarbij er voor hem slechts maar één uitweg was, en dat was verliezen. Maar kennelijk had de illusie van immuniteit hem compleet verblind, want hij bleef mijn hand maar schudden, met een domme grijns op zijn gezicht.

‘Het was me een genoegen, Jonathan. Ik ben er altijd voor je, onthoud dat.’

‘Dankjewel, Lew.’

De ietwat sarcastische ondertoon in mijn stem was niet echt te missen, maar ik deed dan ook geen enkele moeite om die te verhullen. Lew sloeg er geen acht op. Terwijl ik me omdraaide en terug naar de deur liep, begon hij fanatiek te tikken op zijn toetsenbord. Ik vroeg mijn plan niet terug.

Een buitenstaander zou me waarschijnlijk voor gek verklaren. Als ik van de vuile praktijken van de timmerman afweet, waarom neem ik dan geen enkele moeite om hem daarvoor zijn verantwoording te laten nemen? Waarom geef ik hem een prachtig stukje hout, waarmee hij een flinke doorbraak kan maken in het project en zijn carrière een oppepper kan geven? Op het eerste gezicht is het allemaal zo tegenstrijdig als water en vuur. Onlogisch, verwarrend. Dat is altijd de eerste conclusie die mensen trekken als ze niet in staat zijn iets te begrijpen; het klopt niet en het slaat helemaal nergens op. Dat soort mensen zijn te dom om te begrijpen dat je in staat moet zijn om verder te kijken dan hetgeen wat je kan zien. Bekijk het van een andere kant, verdraai en verschuif, sta open voor nieuwe visies, en dan ziet het er ineens heel anders uit dan je eerst toescheen. Dan is het ineens wél logisch.

Laat ik het maar zo uitdrukken; Lew heeft een punt in zijn carrière bereikt waarin hij een belangrijke stap moet gaan zetten. Hij moet de dwarsbalk op zijn ladder gaan monteren. Dat ene, fundamentele onderdeel, de ondersteuning voor zijn toekomst. Als hij het goed doet, zit hij voor de rest van zijn leven gebakken. Dan heeft meneer ‘zijn echte waarde laten blijken’, en zal hij al snel het aanbod krijgen om te dineren met de hoge heren. Het doel waar hij al die tijd reikhalzend naar uitgekeken heeft.

Spijtig, voor hem, dat hij mij heeft uitgekozen om een dwarsbalk van te ‘ontvreemden’. Ik zou hem overigens niet

teleurstellen. Ik heb hem zijn dwarsbalk gegeven. Een rotte. Een behoorlijk rotte, welteverstaan.

Met een glimlach op mijn gezicht liep ik de gang uit.

Ik wachtte tot de rode auto die van rechts kwam voorbijgereden was en gaf toen gas. Zwijgend trachtte ik om mijn volledige aandacht op de weg te richten, maar dat bleek nog verrassend moeilijk met alle gedachten die momenteel door mijn hoofd maalden. Mijn eerste zet was gedaan, ik moest nu gaan nadenken over de volgende. Lews praktijken zouden allemaal worden blootgelegd, dat was duidelijk. Vervolgens zou hij uit de commissie worden gegooid. Al het werk dat hij verricht had, die grote betekenis waar hij voor stond zou in één klap worden weggevaagd. Natuurlijk, als het toch allemaal bleek gefundeerd te zijn op leugens en onwaarheden, wat zou het er dan nog toe doen? Vertrouwen heeft maar één klein scheurtje nodig om te barsten.

Ik zuchtte en drukte de radio aan. Niet dat ik echt van muziek hield – tegenwoordig was het toch allemaal hetzelfde; lawaaierig, bonkend, en als het dat niet was, dan wel ongelofelijk pathetisch. Ik moest niets hebben van al die zweverige ‘dichters’ die het nodig vonden een boodschap uit te drukken in een zootje klanken. Überhaupt, het laten zien van gevoelens op zich zag ik al als een zwakte. De meeste mensen zouden het oneens met me zijn; gevoelens laten juist zien dat je sterk, humaan bent. Maar was dat wel altijd een voordeel? De meest efficiënte soldaten op een slagveld waren niet degenen die empathie en medelijden toonden. Dat waren juist degenen die elke emotie uitschakelden, zich concentreerden op één doel en het niet schuwden om daarbij alle soorten middelen te gebruiken. Emoties zijn een last. Het is onvermijdelijk ze te hebben – spijtig genoeg, dat ligt nu eenmaal in de kern van een mens – maar het is nog altijd mogelijk te onderdrukken. En dat deed ik, want ik kon het me niet veroorloven om mijn tegenstanders een voordeel te geven door mijn zwakke kanten te laten zien.

Op dit moment was de radio er dus meer om mijn aandacht bij de weg te houden – peinzen was in ieder geval niet meer mogelijk. Terwijl ik mijn auto tot stilstand bracht voor een stoplicht, werd de stem van de zangeres plots verruild voor de stem van de presentator.

‘En dan is het nu tijd voor onze rubriek ‘Actueel’, waarbij ik actuele onderwerpen bespreek met mensen uit de maatschappij. Nog enkele dagen voor de gebeurtenis waar heel Amerika al een paar maanden naar uitkijkt; de inauguratie van de vierenveertigste president van de Verenigde Staten, Larry Jones. Na een paar maanden geleden met een fantastisch aantal van 365 kiesmannen gewonnen te hebben, zal Jones binnenkort plaatsnemen in het Oval Office. Het is wel duidelijk dat hem nogal wat werk wacht. Vandaag ben ik hier met politicoloog Gerard Foster om te praten over de huidige problemen die in de maatschappij spelen. Want dat zijn er nogal wat, toch, Gerard?’

‘Zeker, Tom. De huizenmarkt staat momenteel op springen, de prijzen rijzen de pan uit. Dat heeft vanzelfsprekend ook gevolgen voor de algehele wereldmarkt. Een groot aantal monetaire instellingen gaat in rap tempo failliet, en het worden er steeds meer. Het is inmiddels al zo erg dat men spreekt van een heuse ‘crisis’.

‘En wat zal Jones daaraan gaan doen?’

‘Nou, zijn primaire doelstelling zal naar verwachting liggen bij bezuinigen. Drastisch, maar daar valt niet zoveel aan te doen. De overheid zal moeten gaan deelnemen aan ingrepen van centrale banken. Als dat niet gedaan wordt, is er een grote kans dat het algehele financiële systeem in gevaar komt.’

‘Het leven voor de burger zal dus duurder gaan worden? Dat zal wel gaan leiden tot protesten.’

‘Absoluut, maar Jones wist waar hij mee te kampen zou krijgen toen hij deelnam aan de verkiezingen. Hij zal zeker wat weerstand te verduren krijgen, maar ik denk dat hij wel in staat is om oplossingen te bieden. Met een meerderheid van

democraten in het Congres is de verwachting dat hij zich in ieder geval vrij zal kunnen bewegen. Daarnaast heeft hij als senator van Illinois al een sterk staaltje leiderschap laten zien, het zou me verbazen als hij dat niet kon doen als president.'

Terwijl de discussie op de radio doorging, dwaalden mijn gedachten af naar de witte koepel die toevallig recht voor mij lag. De komende jaren zouden nog verrassend kunnen worden. Jones zou heus de crisis wel kunnen oplossen, daar bestond geen twijfel over. Maar de gevolgen die dat zou voortbrengen zouden misschien wel voor meer problemen kunnen zorgen. Mensen zouden geraakt worden in een gevoelige plek; hun portemonnee, wat alleen maar woede zou kweken. De Republikeinen zouden dat 'voordeel' handig exploiteren. Het verschil tussen Rechts en Links groeide. De media was niet meer in staat om objectief te zijn; ze moesten een kant kiezen, en anders zouden ze wel daartoe worden gedwongen. Zo ging dat nu eenmaal. Een al jaren durende machtsstrijd tussen twee partijen had zijn tol geëist. Terwijl in het westen een stille oorlog gevoerd werd, begon het geweld in het Midden-Oosten te groeien. Om je tegenwoordig als president staande te kunnen houden, moest je een schip door een storm kunnen loodsen. En een verdomd hevige ook nog.

Ik keek het maar rustig aan. Ik had wel wat beters te doen dan me met hopeloos gekibbel bezig te houden. Het spel begon nooit met paarden, torens en lopers, maar met simpele pionnen.

Een paar minuten later parkeerde ik mijn auto voor een winkel die duidelijk zijn beste tijd al had gehad. De kleine raampjes van de etalages waren stuk voor stuk bedekt onder een flinke laag stof. Groene verf bladderde af en onthulde verweerd, donker hout. Een roestig uithangbord, dat *CHARLIE'S BOOK SHOP* vermeldde, wiegde piepend heen en weer door de zachte bries die er stond.

Ik haalde een hand uit de zak van mijn jas en duwde de deur open. Een klein belletje kondigde mijn binnenkomst aan. Ik liep een stukje naar voren en stond daar even stil, om de verrukkelijke geur van oude boeken te inhaleren. Literatuur. Honderden geschriften met elk hun eigen verhaal. Eerst vond ik het zelf nogal ongeloofwaardig klinken omdat ik nog geen kwartier geleden het uitdrukken van emoties bekritiseerde – maar zo zag ik boeken niet. Boeken bezaten het wonderlijke vermogen om mensen te confronteren met de walgelijkheden die aan de grondslag van hun personaliteiten lagen, en dat ook nog eens in volledige stilte. Elk verhaal had wel een bepaalde moraliteit die een van onze tekortkomingen benadrukte, terwijl muziek dat afdeed als een simpel ‘gebrek’ en ons vertelde dat we ons moesten richten op onze ‘goede kanten’. Best, maar ik zag dat simpelweg als een laffe poging om te ontvluchten aan de waarheid.

‘Jonathan!’ Ik draaide mij om en zag een oud mannetje op mij toe strompelen. Hij droeg een versleten, bruin, leren jasje. Alles wat van zijn vroegere, flinke haardos was overgebleven waren wat plukken grijs haar aan de slapen. Zijn scherpe, samengeknepen ogen verplaatsten zich over mijn lichaam. ‘Je ziet er verdacht opgetogen uit. Wat moet die zelfingenomen grijns op je gezicht?’

Ik glimlachte. ‘Charlie. Even wantrouwend als altijd.’

Charlie haalde zijn schouders op. ‘Van een beetje nuchterheid is nog nooit iemand slechter geworden.’ Hij draaide zich om. ‘Afijn, wat moet je?’

‘Dat ligt eraan. Wat heb je voor me?’

Charlie waggelde naar zijn toonbank toe en schoof er een doos onder vandaan. Hij grabbelde erin, pakte er een boek uit en legde het op het blad. De kaft zag er goed uit, in tegenstelling tot de indruk die de rest van de winkel wekte. Gifgroen met gouden letters. Kitscherig, dat wel, maar ik was niet iemand die een boek aan zijn uiterlijk beoordeelde. Ik reikte uit om het boek open te

doen, maar Charlie sloeg mijn hand weg. ‘Een bundel van Griekse mythes. Sisyphus, Tantalus, Aphrodite... een zootje waarbij jij wel aan je trekken zal komen.’

Ik knikte. ‘Bedankt. Ik neem het.’

‘Weet je het zeker? Ik heb het je nog niet eens laten inkijken.’

‘Ik vertrouw op je kundigheid, Charlie. Als jij zeker weet dat het iets voor mij is, dan geloof ik je.’

Hoofdschuddend trok hij het boek van het blad en nam het mee om het in te pakken. ‘Goed dat je ’t zegt. Volgende keer geef ik je pulp.’

Ik kon een glimlach niet onderdrukken. Charlie Fore mocht dan een brompot zijn, hij wist wel hoe hij zijn zaakje moest runnen. Ik hield van boeken, maar ik bezocht eigenlijk geen andere winkels dan zijn verkoophuis aan 12th street. Soort zoekt soort, nam ik aan. Charlie was conservatief, en dan wel in hart en nieren; iemand die zich vooral hechtte aan traditionele normen en waarden. Niet dat ik dat per definitie ook was. Vooruitgang is onvermijdelijk, maar dat hoeft nog niet te betekenen dat je verplicht bent je erin te mengen als een of andere fanaat die beweert dat de toekomst alles is. Ik bekeek liever alles van een afstandje. Observerend, geduldig, klaar om in te springen op momenten waar dat noodzakelijk was. Het zijn van een jager vergt geduld. Geduld leidt tot resultaat, en dat had ik er maar wat graag voor over.

Toch hadden Charlie en ik zo onze raakvlakken. Beiden koesterden we een diepe liefde voor literatuur, hij misschien nog wel meer dan ik. Maar dat is dan ook niet verrassend; hij is altijd al een reiziger geweest. Bezoek het hoogste dorpje in het Himalayagebergte, en ze zullen je zonder problemen zijn naam kunnen vertellen. Trek diep de wildernis in; verrekt diep, zó diep dat je er zeker van bent dat geen enkel mens ooit zover is gekomen, en je zult een of andere verloren indianenstam tegenkomen die met een glimlach zal reageren als je de naam ‘Charlie Fore’ noemt.

Toen hij te oud voor reizen werd (tja, er moest ooit een dag komen dat hij het niet meer zou kunnen ontkennen) besloot hij zijn toevlucht te zoeken in de oneindige wereld van boeken en verhalen. Het bracht hem een soort deugd om toch door te kunnen gaan met ‘reizen’. Zelf had hij ook een aantal reisverslagen geschreven – oplage van 250, waarvan er uiteindelijk 20 verkocht zijn – en ik behoorde tot een van de lezers die er, verbazingwekkend genoeg, toch enige belangstelling voor toonden. Zo kwam het dat we al vroeg bevriend raakten, en sindsdien heb ik altijd bij hem aan kunnen kloppen als ik op zoek was naar wat degelijk leesvoer.

Charlie waggelde terug naar de toonbank en legde er een enigszins rommelig ingepakt pakketje op. Ik trok mijn portemonnee tevoorschijn. ‘Bedankt. Hoeveel krijg je van me?’

‘Twintig dollar, omdat jij het bent.’

Ik pakte twee briefjes en gaf ze aan Charlie. Hij moest enige moeite doen om de roestige kassa te openen, maar zodra hij hierin geslaagd was, propte hij er de briefjes in en slaakte een vermoeide zucht. Ik trok een wenkbrauw op. ‘Is er iets?’

‘Ach, die verdomde economie tegenwoordig. De mensen zijn steeds meer aan het sparen. Ik verkoop nauwelijks nog iets. Als het niet snel beter wordt, moet ik misschien weer een hypotheek gaan nemen. Allemaal de schuld van die ellendige liberalen,’

‘De mensen zouden er anders ook beter aan doen om wat meer te investeren.’

‘Maar dat doen ze niet, want het vertrouwen in de regering is weg. Dat kan ik ze overigens niet kwalijk nemen. Al die ambtenaren doen alsof ze er allemaal zo begaan mee zijn, maar in werkelijkheid sturen ze alles net zó dat het alleen voor henzelf gunstig is. Het wordt weer eens tijd voor een leider die ook naar de mensen kan luisteren.’

‘Jones lijkt me wel capabel. Hij heeft goede plannen voorgelegd, dat kun je niet ontkennen.’

Charlie schudde zijn hoofd. ‘Het is net zo’n corrupte zak als al z’n andere politieke vriendjes. Veel beloven en weinig doen. Let op mijn woorden – nu de democraten eindelijk weer de macht hebben, gaan ze het alleen maar meer verzieken. Het hele land gaat naar de tering.’

Ik knikte begrijpend. Eerlijk – ik kon zijn woede wel begrijpen. De mensen vertrouwden de overheid niet, maar zelf konden ze ook geen degelijke oplossing verzinnen. Het was nogal makkelijk om vanaf de zijlijn te blijven brullen. Maar als ze zelf dan de bal kregen, wisten ze ineens niet wat ze ermee moesten doen, en waren ze maar wat bereid om hem over te geven aan iemand die wél een voetbalshirt droeg, zodat ze vervolgens hem konden bekritisieren en afzeiken. Zo werkte die prachtige verhouding tussen burger en overheid; veel praten, weinig doen. En dat was wederzijds.

Ik propte het pakket onder mijn arm en gaf Charlie een knikje. ‘Bedankt, Charlie. Je hoeft je in ieder geval niet over mij zorgen te maken; ik blijf een trouwe klant, koste wat kost.’

Er verscheen een wrange glimlach op zijn gezicht. ‘En je bent altijd welkom, Jonathan. Zeg eens, wanneer word jij president?’

Ik liep naar de deur toe en legde mijn hand op de knop. Ik voelde de neiging opkomen om mijn mondhoeken iets te laten krullen en me naar Charlie om te draaien, hetgeen ik ook deed. ‘We zullen het maar niet over mijn ambities gaan hebben. Ik zie wel wat de toekomst voor mij te bieden heeft, Charlie. Bedankt.’

Met een lichte klik viel de deur achter me dicht.

Op het moment dat zonnestralen mijn oogleden verwarmden, werd ik wakker met een soort voldaan gevoel. Ik gunde mijzelf echter niet lang de rust die de ontwakings mij bood. Al snel genoeg stapte ik uit bed, waardoor de aangename kalmte die zich als een warm vuurtje in mijn hoofd genesteld had, plaatsmaakte voor een scherpe hoofdpijn. Zo ging dat altijd; de realiteit moest je nog even een extra schop na geven om je duidelijk te maken dat je niet meer in je eigen luilekkerland was, maar in een wereld waar alles zich niet automatisch naar je wensen schikt.

Toch was de hoofdpijn niet in staat om mijn gevoel van tevredenheid te doven. Nadat ik met de nodige moeite een stropdas geknoopt had en een broodje naar binnen had gedouwd, stapte ik in de auto, waar ik tot de ontdekking kwam dat ik nog niet eens een goede kop koffie had genomen. Het had als gevolg dat ik een klein stukje moest omrijden om een beker bij de Starbucks te halen, maar dat had ik er graag voor over. Ik begon een dag nooit zonder een dosis cafeïne.

Zodra de glazen deuren van de lobby open gleden liep ik naar binnen, en spotte al snel de gebruikelijke cluster van kwebbelende secretaresses in de hoek. Het was niet zo dat ik graag stilstond om ze af te luisteren, aangezien ze het merendeel van de tijd hadden over irrelevante zaken zoals de collega met het lekkerste kontje en ‘Jeanet die eergisteren eens lekker over het kopieerapparaat gebogen werd’. Vandaag schenen ze echter wél mijn belangstelling te verdienen. Natuurlijk; roddels bleven roddels, maar het is vaak genoeg gebleken dat de meesten van hen wel een kern van waarheid hebben.

Ik liep naar de receptiebalie toe. De receptioniste, Tessa Dester, keek me vriendelijk aan. ‘Je bent er vroeg bij, Jonathan.’

Ik glimlachte. ‘Ik schijn zowaar m’n dag vandaag te hebben. Uhm, is er toevallig nog een pakketje voor me aangekomen?’

‘Momentje, ik ga even kijken.’ Tessa draaide zich om en verdween door een grijze deur. Ik leunde wat nonchalant op de balie en pretendeerde geïnteresseerd te zijn in de folders achter het glas, maar ondertussen luisterde ik aandachtig naar de woordenwisselingen die op een paar meter afstand van mij plaatsvonden. Aanvankelijk kon ik niets interessants eruit filteren, maar al snel genoeg werd mijn geduld beloond.

‘...al gehoord? Schijnt iets met de commissie...’

‘Ja, ik had het gehoord, van Ann. Wat...’

‘Geen idee, lijkt iets met Moore...’

Ik moest moeite doen om een triomfantelijk grinniken te onderdrukken. Ik herstelde mijzelf snel toen Tessa terugkwam, met een lijstje in haar handen. ‘Er is niets aangekomen. Wanneer heb je het besteld?’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Laat maar, Jerry zal hem wel aangenomen hebben. Toch bedankt.’

‘Geen probleem, succes vandaag!’

We namen afscheid en ik liep weg door de gang. Naar mijn werkplek, vanzelfsprekend – als men belang had bij mijn mening (wat vrijwel zeker het geval zou zijn), dan hoorde ik dat wel.

Ik bleek gelukkig niet al te lang te hoeven wachten. Juist toen ik mijn computer aanzette en het scherm tot leven kwam, werd plots de deur van de ruimte opengedaan. Het rode hoofd van Ted Barnes verscheen; achter de glazen met zwarte montuur schoten twee oogjes driftig heen en weer. Zodra zijn blik op mij viel, snauwde hij direct: ‘Goverwell!’

Ik keek op, en zag hem geagiteerd zwaaien. Ik stond op en begon – opzettelijk langzaam – naar hem toe te lopen. Met verschillende redenen, zo besepte ik. Ik had de tijd om de verbijsterde uitdrukkingen op de gezichten van de mensen langs het gangpad te zien. Het was een soort veldtocht naar de eerste

slag. De eerste confrontatie. Ted was zichtbaar ongeduldig en tikte op zijn horloge, maar ik peinsde er niet over om mijn tempo te veranderen. Het was een mooie manier om hem te irriteren – te laten zien dat ik een persoon was die ook wat verwachtte voor mijn diensten, in plaats van een gevoelloos voorwerp dat je kon commanderen wanneer je dat uitkwam. Alles had een prijs. Ik was daar geen uitzondering op.

Zodra ik binnen handbereik was, greep Ted me bij mijn mouw en sleurde me door de deur. Ik liet me kalm meevoeren. Hij liet pas los toen ik veilig en wel in een stoel in zijn kantoor zat – dat koude domein van formaliteit en autoriteit, waarin de enige aanwezige kleuren zwart en grijs, en misschien nog wit leken te zijn. Door de jaloezieën heen kon ik de lucht zien; grijs en treurig, alsof hij op maat gemaakt was voor Teds kantoor.

‘Koffie?’

Zonder me helemaal om te draaien zei ik al: ‘Nee, dank je.’ Ik zag hoe Ted zijn schouders ophaalde en om het bureau heen liep. In feite wist ik niet heel veel over hem – wat wel enigszins vreemd was, aangezien kennis over je tegenspeler een van de elementen van het fundament van overwinning is. Maar alles op z’n tijd; onderdirecteur Ted Barnes had het geluk nog geen directe confrontatie met mij te hoeven aangaan.

Nog niet.

Ted zakte terug in zijn lederen stoel en keek mij voor enkele seconden met een bedenkelijke uitdrukking op zijn gezicht aan. Toen vouwde hij zijn handen en leunde iets voorover. ‘Het spijt me voor de ietwat gehaaste aanpak, maar het bestuur is nogal chaotisch vandaag. We hebben een flink fraudeschandaal blootgelegd. Al iets van gehoord?’

‘Ik ving iets op over betrokkenheid van de commissie en Lewis Moore,’ zei ik. Ted knikte. ‘Het blijkt dat Moore, een van de leden die aan ons nieuwste project werken, al die tijd heeft lopen pronken met andermans veren. Plannen, in dit geval. Hij nam

ideeën van mensen die hem bezochten aan, veranderde dan één klein ding, en presenteerde het alsof hij het volledig zelf bedacht had. Daarmee is hij dus flink hoog opgeklommen – terwijl wij altijd dachten dat hij zo’n goede, getalenteerde werknemer was. Gelukkig hebben we eindelijk zijn oplichterij aan het licht gebracht.’

‘Heeft er iemand zijn mond voorbijgepraat?’ vroeg ik.

‘Nee,’ zei Ted, ‘toen hij gisteren een conceptidee voor de commissie presenteerde, zat er een nogal grote fout in. Het blijkt dat-ie altijd een kernonderdeel verdraaide voordat hij het liet doorgaan als zijn eigen plan. Dat had hij nu ook gedaan; hij had een begroting opgeschaald, maar daardoor vielen de kosten voor één enkele scheepslading vreselijk hoog uit.’

‘Hij had hem niet alleen moeten opschalen, maar ook verdelen.’ vulde ik aan. Ted trok een wenkbrauw op. Ik gaf mijzelf een mentale trap; ik kon niet onthullen dat er een bepaalde opzet achter zat voordat ik de situatie voldoende had gepeild. Tot mijn opluchting knikte hij slechts; hij zag het kennelijk als goed inzicht. ‘Ja. Nu hadden we dat kunnen zien als een gewone berekeningsfout, maar het scheen ons wel erg grof en dom toe voor iemand die telkens bijna perfecte plannen presenteerde. Daarom hebben we het eens wat grondiger uitgezocht – en uiteindelijk gaf hij toe.’

Er viel een korte stilte. Daar had ik een hekel aan, dus ik zei: ‘Wat een klootzak.’

‘Dat kun je wel zeggen. Hij kan in ieder geval de commissie op zijn buik schrijven. We kijken momenteel of hij nog wel in dienst kan blijven. Alle gedupeerden krijgen in ieder geval excuses en het respect dat ze eigenlijk verdienen.’

Ted zweeg weer. Waarschijnlijk verwachtte hij dat ik iets zou zeggen; vragen waarom ik er zat, of hij ook iets van mij had gehoord, of wat dan ook. Maar ik zei niets. Ted had mij niet genoemd als een ‘gedupeerde’, dat betekende dus dat er voor mij iets meer aan de hand was. Hij stond op het punt een aanbod te

doen. Als ik nu zou praten, dan zou dat de indicatie geven dat ik openstond voor onderhandeling. En dat was nu absoluut niet het geval. Onderhandeling creëerde de mogelijkheid dat we zouden verzanden in een moddergevecht van ‘welles–nietes’, dat ik te beïnvloeden was en de eis die ik aan gebruik van mijn diensten stelde, heen en weer kon schuiven en groter en kleiner gemaakt kon worden. Dat was niet zo; hij stond vast, je kwam eraan tegemoet of je deed het niet. Ik ging mijzelf niet blootstellen aan nutteloze discussies.

Ted zuchtte. ‘Goverwell, jij bent wel degene die het meest de lul is van allemaal. Moore heeft tientallen ideeën van je gejat. Daardoor heb jij echter laten zien dat je bijzonder intelligent bent en best een stapje hoger aankunt. Aster, de directeur, heeft erop aangedrongen je een aanbod te doen.’

Het was duidelijk zichtbaar dat hij het er zelf kennelijk nog niet volledig mee eens was – maar dat deed er nu vrij weinig toe. Ted nam zijn bril af en poetste de glazen met de mouw van zijn jasje. Hij zette hem weer op, en keek me ernstig aan. ‘We willen je graag in het project hebben. We bieden je een positie in de commissie aan – voel je daar iets voor?’

Ik deed mijn best om een oprechte verbazing na te bootsen. Natuurlijk, ik had wel kunnen voorspellen hoe de zaken zouden lopen, maar alsnog klonk het een beetje overweldigend. Ik slaakte een zucht en keek naar het plafond, en toen naar Ted. ‘Nou... het overvalt me een beetje, maar ik ga graag akkoord. Het zou een goede uitdaging zijn.’

‘Dat dacht Aster ook. Je plannen hebben zelfs die idioot van een Moore op een mooie functie gebracht. Dat bewijst maar weer een sterk staaltje strategie en kwaliteit. We denken dat jij een goede toevoeging aan het project kan zijn. Je neemt het dus aan?’ Ik knikte. Ted keek even uit het raam – alsof hij zichzelf afvroeg waar hij in godsnaam mee bezig was, de zak – en greep toen naar een la in zijn bureau om er vervolgens een mapje uit te halen. ‘Je wordt direct overgeplaatst. Eigen kantoor, en zo. Hier staat alles

in. Jamie Cords, de voorzitter, verwacht je over een uur in de raadzaal om je bij te praten. Zorg dat je er bent.’

‘Komt in orde. Is dat alles?’

Ted knikte. ‘Laat ik je vooraf waarschuwen, Goverwell; dit niveau is een stuk moeilijker. Er gaat veel van je gevraagd worden; strikte deadlines, druk, verantwoordelijkheden... je kunt gedag zeggen tegen je rustige leventje als kantoorslaaf. Het bedrijf vertrouwt op je, schaad dat vertrouwen niet.’

Interessant – hij probeerde me nu af te schrikken. Hij trof het bijzonder slecht, want ik was al voldoende op de hoogte van de dingen waarmee ik te maken zou krijgen als ik zou beginnen te spelen. Voorbereiding is het halve werk. En trouwens, ik had er geen enkele moeite mee om pragmatisch te zijn als het erop aankwam. Interpretieren en inspelen; dat was de essentie van het beklimmen van een carrière ladder.

Ted drukte me het mapje in mijn handen en we schudden elkaar de hand, maar hij hield me tegen toen ik zijn kantoor wilde uitlopen. Hij keek me aan over de rand van zijn bril – iets wat hij vaak deed als hij werknemers uit hun comfortzone probeerde te duwen – maar ik voelde me nog niet het minst onder de indruk bij het gebaar. ‘Jonathan, even onder ons... die verkeerde begroting was niet geheel toeval, of wel?’

Ik grijnsde. ‘Een goochelaar verklapt nooit zijn trucs. Maar ik zou liegen als ik zou ontkennen dat Moore misschien een klein beetje getackeld is in zijn klim naar boven.’

Ted schudde grinnikend zijn hoofd, een gebaar dat me – om eerlijk te zijn – verraste. ‘Je bent scherp, dat mag ik wel. Officieel is het de bedoeling dat ik er niet verder over doorga, maar ik moet je wel nageven; dat heb je mooi geflikt. Je hebt die kans verdiend, benut hem ook.’

‘Maak je geen zorgen, dat zal ik zeker doen.’

Jamie Cords was een soort redelijke equivalent van mij. Nou ja, niet volledig natuurlijk. Als ik het even zo narcistisch mag uitdrukken; er zijn maar weinig tot geen mensen in dit bedrijf die zaken zien zoals ik ze zie. Nu klinkt dat ongetwijfeld erg ongewoon; tenslotte zijn we allemaal wezens met onze eigen visies en interpretaties. Maar niemand ziet eigenlijk de realiteit, de naakte waarheid. In wezen bevinden we ons allemaal in een systeem waarin er één principe geldt: spelen, of gespeeld worden. Je was een pion, of de hand die hem verzette. Ik was een van de weinigen met het vermogen om voor mijzelf de keuze tussen pion en hand te maken. Jamie had de potentie om dat ook te doen, maar dat zag hij zelf niet in. Met zijn achtergrond was dat ook niet geheel verbazingwekkend. Eigenlijk was die nog niet eens zo heel bijzonder; hij was een brave student, kwam uit Massachusetts. Op zeventienjarige leeftijd was hij bijna gestopt met zijn opleiding bedrijfskunde, mede door het sluimerende gevaar van een drugsverslaving. Maar vanzelfsprekend had zijn familie daar al vrij snel een stokje voor gestoken; de vooraanstaande familie Cords kon het zich niet veroorloven gezichtsverlies te leiden door een zoon zijn toekomst te laten vergooien voor een paar pillen. Sindsdien zijn ze altijd wel op hem blijven zitten; hij werd gedwongen om cum laude af te studeren, trad onder druk in dienst bij het bedrijf, en nu hij eindelijk een verantwoordelijke functie als projectleider heeft gekregen begint de greep van de familie op hem wat te verslappen. Jamie kreeg dus voor het eerst sinds lange tijd weer eens kans om zijn sociale leven wat te laten opbloeien, maar hij mocht zeker niet denken dat hij daarin erg ver mocht gaan, want dan zouden zijn pappie en mammie er als de kippen bij zijn om uren tegen hem te lullen over ‘prioriteiten’.

Mijn nieuwe kantoor kon ik nog niet in, want volgens de afdelingsleider zou pas morgen alles verhuisd zijn. Ik besloot daarom in de kantine te vertoeven tot het tijd was. Er was niet veel bijzonders te zien; ik zag hoe werknemers snel naar de balie glipten om er een broodje te bestellen. De meesten haalden snel een snack uit een van de automaten. Een enkele keer bleef er eentje hangen; de stagiair die het ongeluk had gaf een aantal flinke trappen tegen het glas, maar het ding gaf geen krimp. Met een rood hoofd had hij dus Esther, de forse kantinejuffrouw, erbij gehaald, die korte metten met de granenreep maakte. Zodra ze hem het papiertje had gegeven, had hij blozend bedankt en was snel weggelopen.

Ik besloot de map die ik had gekregen wat beter te bekijken. Er zat niet erg veel boeiende informatie bij, maar desondanks nam ik alles door; oriëntatie was nooit een kwalijke zaak. Juist toen ik bijna in slaap was gesukkeld bij een hele paragraaf over functieverantwoording, deed een lichtelijk zenuwachtige stem mij opschrikken. Ik keek op, en zag een meisje blozend naar mij kijken. Haar kastanjebruine haar was samengebonden in een paardenstaart, haar tas hing losjes over haar schouder. Ze kon nauwelijks ouder zijn dan achttien – misschien negentien.

‘Pardon, meneer, maar weet u misschien waar Thomas is?’

‘Thomas?’ vroeg ik. Het meisje bloosde weer – ik wist niet waarom, eigenlijk. ‘J–ja, hij werkt op de communicatieafdeling. Ik had met hem afgesproken.’

Ik deed mijn mond open om te antwoorden dat ik geen idee had over wie ze het had, maar mijn antwoord werd onderbroken door een roep vanaf de andere kant van de zaal. ‘Lisa!’

Tegelijkertijd keken we om, en zagen een jongeman met zwarte stekeltjes wuiven. ‘Daar ben je! Ik zocht je al,’

Lisa mompelde snel iets wat wellicht een excuus moest voorstellen – of een waarschuwing dat ik een vlek op mijn das had, want daar kwam ik snel genoeg ook achter – en liep naar de jongen toe. Zodra ze binnen handbereik was, sloeg hij een arm

om haar schouder en gaf haar een kusje. Samen liepen ze weg. Zelfs toen ze al weg waren, bleef ik naar de doorgang staren. Lisa had mij – verrassend genoeg – iets doen inzien. Ik had eigenlijk niemand die op mij wachtte. Ja, ik had wel een redelijk grote kring van kennissen ('contacten', die term gebruikte ik liever), maar met geen van hen had ik een intieme relatie zoals Thomas en Lisa. Ik heb nooit overwogen om een vriendin te zoeken; niet dat ik daar echt behoefte aan had, want de meesten waren in hun geheel niet in staat om mij aan te vullen. Veeleisend? Misschien, maar een sterke relatie komt pas tot stand als je elkaar kunt completeren. Gebreken kunt aanvullen, waardoor mensen je niet kunnen pakken op je zwaktes. Er zouden waarschijnlijk wel wat vrouwen zijn die dat konden doen, maar die deelden mijn motieven dan niet. En dat kon ik niet gebruiken; alle relaties die ik had, hadden een doel. Als ik iemand naast mij wilde hebben, moest die persoon wel dezelfde ambities koesteren. Wat had het anders voor zin? Dan had ik iemand met wie ik kon vrijen en 's avonds warm in bed kon kruipen? Als ik zo'n verlangen naar affectie had – wat nóóit het geval was – dan belde ik hoogstens wel een hoer. Sentiment kon best wel belangrijk zijn, hoor; als het maar een doel had.

Toen het tijd was (godzijdank) raapte ik snel alle documenten bijeen en ging ik op weg naar de raadkamer. Terwijl ik door de gangen liep, kwam ik af en toe een paar mensen tegen, die me glimlachend complimenteerden. Een enkeling bleef zelfs staan om me persoonlijk de hand te schudden. Promotie betekende nogal wat binnen het bedrijf, en het feliciteren was dan ook een vaste standaard geworden. Ik deed alles met een glimlach af – ijdellijk als ik was, deed het me nooit kwaad als mijn ego een beetje werd gestreeld. Niet dat het me dan wel iets deed; ik kende onderhand alle trucs wel, en ik was dan ook zo'n beetje immuun voor vleierij geworden.

Zodra ik in de laatste gang arriveerde, zag ik de magere gestalte van Jamie me al opwachten. Hij lachte naar me en stak zijn hand uit. Terwijl ik teruggroette, nam ik hem nauwkeurig op. Zijn ‘uniform’ was niet bijster interessant; perfect volgens de dresscode, ook al was duidelijk te zien dat hij geprobeerd had die alsnog naar een hoger niveau te tillen. Zijn stropdas was met zorg geknoopt, enkele centimeters boven de glanzende gesp van zijn riem, en de kraag van zijn overhemd was netjes omgeslagen. Ik zou bijna gaan vermoeden dat hij elk sprietje haar op zijn hoofd nog afzonderlijk had gemeten met een liniaal, zodat hij ze in het juiste model had kunnen schikken.

‘Jonathan!’ glimlachte hij. ‘Aangenaam met je kennis te maken, ik heb veel over je gehoord. Ik ben Jamie Cords.’

‘Prettige kennismaking, Jamie. Ik hoop dat we goed met elkaar overweg kunnen.’

‘Insgelijks.’ Jamie deed een stap opzij, en dirigeerde me de raadzaal binnen. Het geheel leek een beetje zijn personaliteit te reflecteren; alle stoelen waren netjes aan de lange tafel geschoven, op gelijke afstanden van elkaar. Aan het einde waren twee stoelen apart gezet bij het diascherf. Er was werkelijk geen enkele onregelmatigheid te vinden; zelfs de documenten op de lage kasten in de hoek waren perfect in stapels geordend. Ik wist hoe chaotisch het er kon zijn – al had ik weinig keren de eer gehad om hier te komen.

Jamie gebaarde naar de stoelen. ‘Kom maar, neem plaats. Ik neem aan dat Barnes je al het een en ander verteld heeft?’

‘Niets inhoudelijks,’ zei ik, terwijl ik ging zitten. ‘Ik kreeg een positie als commissielid. Eigen kantoor, en zo.’

‘Ja.’ Jamie glimlachte. ‘Dat heb je trouwens mooi gedaan, met Moore.’

Ik fronste. ‘Was het zo duidelijk?’

‘De ‘officiële’ reden is niet bekend. Maar buiten de boekjes om wisten we al dat er het een en ander niet helemaal in de haak was met Moore. Hij had amper een verleden; reguliere scholen, één

technische opleiding die hij nooit heeft afgemaakt, en toch kwam hij met de beste financiële plannen aanzetten.’

‘Maar je hebt het nooit verder uitgezocht?’

‘Jawel, althans, pogingen gedaan. We konden nooit wat vinden. Als we mogelijke personen zagen van wie de plannen afkomstig konden zijn, ontkenden ze allemaal. Daarna hebben we eigenlijk niet meer gedaan dan ’t een beetje aankijken. Tot jij ineens in beeld kwam en de hele zaak hebt blootgelegd,’

Ik grinnikte. ‘Ach, het was niets. De schoft had zo’n grote muur rond zichzelf gebouwd, dat hij zichzelf al snel genoeg onschendbaar beschouwde. Ik maakte slechts gebruik van een kleine barst.’

‘Maar dat maakt het nog niet minder indrukwekkend. Je had z’n kop moeten zien toen hij zich moest verantwoorden tegenover Aster – alsof hij in zijn broek had gescheten.’

Ik grinnikte weer. ‘En, heb je enig idee waar hij... eh, nu is?’

‘Waarschijnlijk bij het bestuur. Alle fraude die hij gepleegd heeft zit zo diep, dat ze wel even bezig zijn met alles uit te pluizen. Maar hij kan sowieso wel zijn ontslagbrief voor het einde van de dag verwachten, als ze het tenminste niet al op staande voet doen.’ antwoordde Jamie, terwijl hij onverschillig zijn schouders ophaalde. ‘Waarom, eigenlijk?’

Ik wuifde het weg. ‘Niets, het was gewoon een vraag.’

‘Oké, dan kunnen we beter maar beginnen.’

Terwijl hij naar zijn laptop toeliep en iets intikte, keek ik in gedachten verzonken naar zijn vingers, die met regelmatige bewegingen over de toetsen dansten. Zijn houdingen spraken de verwachtingen die ik over hem had een beetje tegen, moest ik toegeven. Dat zou in eerste instantie niet zo bijzonder zijn; ik kon er altijd naast zitten, natuurlijk, maar toch klopte het niet helemaal. Het was alsof zijn rustige, opgewekte houding een soort schroef was die nergens op paste als je een kast in elkaar zette. Het hoorde er niet. Het kwam in zijn geheel niet overeen met het beeld dat onderhand een norm voor zijn persoonlijkheid

geworden was. Ik besloot het in mijn achterhoofd te houden en richtte mijn aandacht op het scherm toen het aanflitste. De zoemende projector bracht langzaam een blauwwit scherm in beeld met het logo en de naam van het bedrijf. Jamie kuchte en keek even op. ‘Ik hoef je toch niet meer in te leiden in de algemene werkzaamheden? Logistieke activiteiten, regelingen treffen voor transport, enzovoorts?’

‘Als ik dat nu nog niet weet zou ik hier waarschijnlijk niet zitten,’ antwoordde ik. Jamie knikte. ‘Daar heb je een punt.’

Hij sloeg een aantal dia’s over, tot eentje die gevuld was met enkele nietszeggende grafieken. Ik keek naar de wirwar van gekleurde lijnen die de roosters doorkruisten. Sommigen waren golvend, anderen waren kaarsrecht. Jamie liep naar het scherm toe. Hij begon te spreken en gebaarde regelmatig naar de grafieken, waardoor hij voor mij de illusie wekte dat hij probeerde om nog iets enigszins informatiefs naar voren te laten komen uit de chaos op het beeld. Ik negeerde het en richtte me op de inhoud van zijn toespraak.

‘De markt voor logistiek is een beetje aan het instorten de laatste jaren. Dat is ook niet zo raar, met de crisis die zo onderhand een hoogtepunt heeft bereikt. Banken verlenen minder kredieten, consumenten potten meer op, huizenmarkten stagneren; dat zijn allemaal factoren die ook een negatieve invloed uitoefenen op de handel. Aanvankelijk trachtte de regering nog subsidies toe te passen, maar dat had nagenoeg geen effect.’

‘Omdat de binnenlandse markt er niet op reageerde?’

Charlie knikte. ‘Ja. Het bedrijf is er tot op heden nog niet in geslaagd om buitenlandse klanten aan te trekken. Aster heeft altijd een beleid gevoerd dat gericht was op de binnenlandse markt. Maar door de crisis stond die op het punt van instorten, dus zelfs met een subsidie durfden de klanten nog geen deals aan te gaan.’

‘Maar er was toch zeker nog wel sprake van een beetje klandizie?’ vroeg ik.

‘Jawel, maar dat is niet relevant voor ons. Wij opereren op nationale schaal. Potentiële klanten maken liever gebruik van kleinere of lokale bezorgdiensten. We hebben nog wel klanten, maar dat is maar een schaars aantal. Het bedrijf kreeg zware financiële tegenslagen te verduren. Het bestuur heeft nogal wat mensen moeten ontslaan, dat heb je waarschijnlijk ook al gemerkt.’

Ik knikte. Jamie ging verder: ‘Even dachten we dat we onvermijdelijk op faillissement af stevenden, maar toen gebeurde er iets onverwachts. Een grote instantie benaderde ons met een erg bijzonder bod.’

‘Een multinational?’

‘Nee,’ glimlachte hij, ‘de Amerikaanse overheid.’

‘De overheid?’ vroeg ik verbaasd. ‘Die laten zich doorgaans toch niet in met particuliere vervoerders?’

‘Doorgaans niet, nee. Maar door de bezuinigen wil ze die er nu wel meer bij betrekken. Het bedrijf staat blijkbaar goed aangeschreven bij sommige functionarissen in de regering. Ze hebben ons een eerste opdracht gegeven als een soort ‘experiment’, en als dat naar wens verloopt, komen er in de toekomst waarschijnlijk meer opdrachten.’

‘Dat klinkt veelbelovend,’ zei ik.

‘Dat is het ook. Aster heeft een commissie benoemd om alles rondom het project, dus de opdracht, te regelen. Het bestuur heeft de meest bekwame werknemers geselecteerd en aangesteld.’

Het was even stil. Ik dacht dat hij nu verwachtte dat ik wat zou zeggen, of desnoods een vraag zou stellen. Welke rol ik erin speelde. Ik trok mijn mond al open om wat te zeggen, maar Jamie zei direct: ‘Aanvankelijk was Moore aangesteld om de financiële zaken te regelen, maar nu blijkt dus dat die vent alles heeft belazerd. De plannen zelf waren wel goed. Omdat jij er in

eerste instantie verantwoordelijk voor was, zou ik jou dus graag in plaats van hem op de financiën willen zetten.’

‘Nou, uh, graag.’ stamelde ik. ‘Dat is wel waar mijn expertise ligt. Maar, waarover spreken we nu precies?’

‘Goed dat je het zegt,’ Jamie ramde een paar keer op de spatiebalk, de dia’s op het scherm flitsten voorbij. Ik zag een landkaart, die ik – tot mijn lichte verbazing – herkende als die van het Midden-Oosten. Twee logo’s, die van het bedrijf en van de Amerikaanse overheid, prijken er trots boven. Jamie begon weer te praten: ‘De laatste jaren beginnen de radicale religieën binnen het Midden-Oosten zich weer te roeren. Er worden wel dagelijks aanslagen gepleegd, terreurorganisaties domineren gebieden, enzovoorts. De overheid stuurt er nu al een paar jaar troepen heen om het geweld wat te bedwingen, maar dat gaat erg moeizaam. Die haatbaarden geven zich niet zo gemakkelijk gewonnen.’ Hij glimlachte, maar ik glimlachte niet terug. Snel ging hij verder. ‘Sinds 9/11 is de overheid bang geworden dat het geweld zich mogelijk over de wereld verspreid. Aanslagen, en dergelijke. Om dat te voorkomen en al die rotzooi te houden waar het hoort, heeft Defensie een nieuw wapenproject ontwikkeld. Topgeheim – we krijgen niet eens alle details. Maar zoals het er nu voor staat denk ik dat we op een arsenaal kunnen rekenen. Het is absoluut niet de bedoeling dat die dingen in verkeerde handen vallen, natuurlijk. Omdat hun normale transportmethoden te kostbaar zijn geworden, willen ze nu gebruik maken van particuliere vervoerders.’

‘Maar dat is absurd,’ zei ik. ‘We hebben geen enkele ervaring met militaire transporten – laat staan die van een topgeheim overheidsproject.’

Jamie schudde geruststellend zijn hoofd. ‘Alles valt te leren. We hebben weleens eerder beveiligde transporten geleid – die kennis kunnen we samenvoegen om deze opdracht soepeltjes te laten verlopen. Het bestuur is zich volledig bewust van de eventuele consequenties. Waarom denk je dat ze een complete commissie

heeft aangesteld om de voorbereiding helemaal tot in de puntjes te regelen? Geloof me; we laten niets aan het toeval over. Je hoeft je echt nergens zorgen over te maken – de veiligheid is in handen van gespecialiseerde mensen. Jij hoeft je alleen bezig te houden met wat dat gaat kosten.’

Ik had er nog steeds mijn twijfels over – en terecht. Mensen hier maakten weer dezelfde fout waar ze als collectief ontzettend goed in waren; het proberen te overtreffen van hun eigen capaciteiten. Ze probeerden zichzelf te duwen naar een grens van ‘perfectie’ waarvan ze niet eens wisten waar die lag. En daarnaast dachten ze dat niveau te kunnen bereiken door een basis van ervaring te creëren die totaal losstond van het huidige doel. Een terrorist was heel wat meer dan een simpel kruimeldiefje dat een lading tablets probeerde te jatten. Hij rende op je af en had er totaal geen moeite mee om zichzelf met een luide kreet op te blazen, in plaats van kermend op de grond neer te vallen als je hem een flinke trap voor z’n schenen verkocht. Dit vereiste een professionele aanpak die tot op heden nog nooit door het bedrijf geëvenaard is. Misschien dat het met intensief onderzoek nog enigszins te benaderen was, maar er zou altijd een zekere mate van risico blijven bestaan.

Maar goed – ik moest me erbuiten houden. Ik mocht me vermaken met mijn tabelletjes en rekenmachines en weet ik veel wat. Daar moest ik maar voorlopig genoeg mee nemen.

‘Oké,’ zei ik. ‘Werk ik zelfstandig?’

Jamie schudde zijn hoofd – ik wist nog niet goed of ik op dat moment opgelucht of teleurgesteld moest zijn. ‘Je werkt samen met Ray Porter. De financiële plannen zullen best wel wat tijd en moeite vereisen, zowel ik als het bestuur zijn van mening dat jullie dat met zijn tweeën beter kunnen verdelen. Je kunt hem straks ontmoeten, ik heb een lunch geregeld.’

‘Bedankt,’ zei ik, nog steeds niet zeker of ik dat nu wel meende of niet. ‘Is dat alles?’

Jamie knikte. ‘Voorlopig laat ik jullie je gang even gaan. Mocht je nog ergens een vraag over hebben, dan kun je me altijd aanspreken. De eerstvolgende gezamenlijke vergadering van de commissie is volgende week.’

Ik stond op en schudde zijn uitgestrekte hand. ‘Ik zal er zijn. Nogmaals bedankt, Jamie. Ik kijk uit naar onze samenwerking.’

‘Dat is wederzijds,’ glimlachte Jamie. Ik kon het niet helpen – er was gewoon iets vreemds aan hem, vandaag. Hij was té opgewerkt voor de formaliteit waarmee hij normaal te werk ging. Hij was zo dartel als een hert dat in de lente in een veld in volle bloei rende. Had hij juist iets nieuws over zichzelf ontdekt? Gevoelens?

Ik fronste. *Had hij een oogje op iemand?*

Jamie moest mijn moeilijke blik kennelijk opgemerkt hebben, want hij vroeg: ‘Is er iets?’

‘Wat?’ antwoordde ik snel. ‘Oh, nee, het is niets. Ik moest even aan iets denken. Niets bijzonders.’

‘Ik begrijp je wel,’ grinnikte hij. ‘Het komt allemaal een beetje overweldigend op je af. Het is ook niet niks, promotie. Maar ik zou me geen zorgen maken – ik weet zeker dat het allemaal goed komt.’

‘Daar moeten we dan maar op hopen, niet?’ glimlachte ik. Verdomme, al dat vriendelijke gedoe kwam me de keel uit. We waren in een relatie waarbinnen de verhoudingen duidelijk vastgesteld waren. Hij was een superieur, een leider, en ik was zijn ondergeschikte. Hij moest me niet behandelen alsof ik zijn naaste was; een of andere vriend, die je gezellig in de kroeg tegen kwam, maar als een ondergeschikte. Het simpele feit dat hij er niet eens over peinsde om dat te doen, zei eigenlijk al genoeg over zijn bekwaamheid. Nou ja; hij was wel geschikt, maar niet als leider. En als mijn vermoedens juist waren, zou dat binnen enkele maanden heel duidelijk worden.

Jamie nam afscheid bij de deur. Zodra deze achter mij dichtviel, draaide ik me om, en begon de gang uit te lopen.

Van wat mij al over hem bekend was, wist ik dat ik niet al teveel van Ray Porter moest verwachten. Voor nu waren het meer speculaties, want echt samengewerkt met hem had ik nog niet. En toch; als speculaties maar lang genoeg bleven bestaan, gingen ze vanzelf een eigen leven leiden, waarbij ze toch wel op de een of andere manier bij de juiste waarheid uitkwamen.

Voor nu was het wel grotendeels hetzelfde liedje; ambitieus, zelfzuchtig, kon best samenwerken, als je maar dingen deed die zijn streven tegemoetkwamen. En zelfs als die afweek van het feitelijke doel, kon het hem nog weinig verrotten. Klimmen, klimmen en klimmen, dat was het enige wat hij wilde. Het enige positieve daaraan was misschien zijn volharding, want het was zeer onwaarschijnlijk dat hij bij de pakken neer ging zitten als hij een keer op zijn bek gleed. Maar natuurlijk; de middelen telden even zwaar als het einddoel zelf, en die waren niet altijd even best bij Ray.

Zodra ik de kantine weer binnenliep kreeg hij mij direct in het oog, en stak joviaal zijn hand op. Ik fronste toen ik zag hoe hij het gewoon vertikte om op te staan, maar ik maakte er verder geen zaak van. We wisselden een handdruk uit – rillend voelde ik de vochtige aanwezigheid van iets wat kaas moest zijn, of iets dergelijks – en ik ging zitten.

‘Ray Porter, accountant.’ glimlachte hij (oh, wat had ik zin om dat rijtje helderwitte tanden uit zijn bek te slaan). ‘En jij bent, uh,’

‘Jonathan Goverwell,’ zei ik op neutrale toon. ‘Assistent op de financ–’

Ray maakte een wegwerpgebaar. ‘Doet er niet toe. Je bent nu commissielid. Én mijn partner, niet te vergeten. Het ziet ernaar uit dat we de komende maanden met elkaar opgescheept zitten.’ Hij grijnsde. ‘Je bent al over alles geïnformeerd?’

‘Jamie heeft me gebriefd,’ zei ik. ‘Ik weet alles wat ik moet weten, denk ik zo.’

‘Ja, Jamie,’ zei hij, waarbij de lichte sneer in zijn stem mij niet ontging. Ik trok een wenkbrauw op. ‘Is daar iets mis mee?’

Ray keek me observerend aan. Hij had vrij zware wenkbrauwen, zag ik nu. Kruimels plakten aan de donkere haren van zijn snor. Kennelijk maakte hij een afweging; hij probeerde te peilen of zijn mening met de mijne overeenkwam. Hij zou een gok moeten doen; als hij het mis had, was de kans groot dat hij voor lul stond, maar als hij het goed had, had hij al direct een goede bondgenoot gevonden. Ondanks dat ik niets deed, maakte ik het moeilijker voor hem dan het eigenlijk was. Mijn gezicht verraadde geen enkele emotie.

Ray kuchte. ‘Nou, even tussen ons, de keuze voor Jamie als voorzitter is misschien wel een beetje opmerkelijk te noemen, niet?’

Nu voorzichtig zijn. Ik moest me twijfelachtig opstellen, alsof ik nog niet helemaal mijn mening klaar had. Dan was de kans groot dat Ray meer van zichzelf zou blootgeven om mij te overtuigen.

‘Nou, uh, ik denk het wel,’ zei ik aarzelend. ‘Hij is jong, bedoel je dat soms?’

‘Dat niet alleen. Hij mist leiderscapaciteiten, pakt alles maar een beetje aan met wollen handschoentjes, om het zo te zeggen. Ik heb zo de indruk dat hij ervaring met projecten en dergelijke mist.’

‘Alles valt te leren,’

‘Ja, oké,’ bromde Ray, ‘maar dan zouden ze hem beter laten wennen met iets kleins – pakketbezorging, of zo. Dit is een opdracht die het hele bedrijf kan redden of slopen, en zoiets vertrouwt Aster toe aan een joch dat net om de hoek komt kijken?’

‘Als je het zo zegt scheelt er wel iets aan,’ mompelde ik. ‘Maar wie zou het dan beter kunnen doen?’

‘Ervarener werknemers, mensen die weten hoe je zoiets aan moet pakken,’

‘Zoals jij?’

‘Ho even,’ zei hij, met een bescheiden lachje dat zó geforceerd was dat zelfs een derderangs acteur nog zou roepen dat het ongeloofwaardig was. ‘Kijk, ik wil natuurlijk niet opscheppen, maar, uh...’

‘Maar?’

‘Nou ja, bijvoorbeeld.’ Hij grinnikte en pinde een vork in de groene drab op zijn bord. Hij bracht hem naar zijn mond, en hapte. ‘Maar we zitten hier natuurlijk niet om te roddelen. Hoe ben je op financieel gebied? Wat zijn je specialiteiten?’

‘Voornamelijk research. Gegevensverzameling, hypotheses, begrotingen, schattingen, dat soort dingen.’

‘Mooi zo. Dat sluit goed aan,’

‘Want jij bent goed in...’

Ray maakte een draaiende beweging met zijn vork terwijl hij even nadacht, waardoor wat van de drab door de lucht vloog en op de grond belandde. ‘Keiharde getallen. Berekeningen, administratie, enzovoorts. Als we dat combineren kunnen we al een heel eind komen.’

Ik knikte. Nu pas realiseerde ik me dat ik zelf niet eens iets had om te eten. Ik stond op; hij keek me vragend aan, en ik antwoordde: ‘Ik heb nog niets,’

‘Oh, laat maar,’ zei Ray, en hij greep naar een zak die verderop op de tafel lag. Ik fronste en ging weer zitten. Hij rommelde even; het papier kraakte, en hij trok er een goudbruin broodje uit, dat hij aan mij gaf.

‘Je houdt toch wel van gezond beleg?’

Ik knikte verbaasd terwijl ik het broodje aannam, nog steeds enigszins overrompeld door het gebaar. Het was zelfs nog een beetje warm. Hij grijsde en schepte weer wat drab bijeen. ‘We kunnen maar beter een goed begin maken, nietwaar?’

‘Jij zegt het,’ Ik nam een hap van het broodje. Dit beloofde nog een bijzondere samenwerking te worden.

‘Goverwell, ik snap niet hoe je met zoiets aan kan komen zetten,’

Ted nam niet eens de moeite om stil te staan en me zijn befaamde, intimiderende blik te gunnen; hij bleef maar ijsberen, handen achter zijn rug, mouwen van zijn overhemd opgestroopt.

Ik zuchtte. ‘Kijk, ik snap dat jullie er nog weinig vertrouwen in hebben na alle zooi die er gebeurd is, maar ik zou hem graag nog een kans willen geven,’

‘Maar wááróm, in godsnaam?’ kermde Ted. ‘Hij heeft jou en ons belazerd! Hij heeft je lopen uitbuiten en dingen van je gejat! Waarom zou je hem dan nog een kans willen geven?’

Die vraag had hij het afgelopen halfuur al minstens tien keer aan me gesteld. Ik had hem telkens uitvoerig beantwoord, maar kennelijk was hij zó verontwaardigd dat hij er niet eens naar luisterde. Desondanks haalde ik adem om weer te antwoorden, want er was op het moment geen andere manier om mijn doel te bewerkstelligen.

‘Nogmaals; ik weet het, het klinkt onwaarschijnlijk en naïef. Maar laten we ook even naar de andere feiten kijken. Moore was – voordat hij met dit alles begon – erg goed in administratieve en ondersteunende taken, anders had je hem in eerste instantie niet eens de kans gegeven om een plan in te dienen. En daarin is hij nog steeds goed. Het bedrijf kan tegenwoordig nog moeilijk aan goede arbeidskrachten komen, elk kundig personeelslid is van belang.’

‘Zelfs al zouden we dat in beschouwing nemen, hoe kom je dan verdomme aan het zotte voorstel om hem als je assistent aan te nemen? Je bent niet goed bij je hoofd. Die kerel is een leugenachtige, achterbakse idioot en hij zal het je waarschijnlijk niet helemaal in dank afnemen dat je hem erbij gelapt hebt.’

‘Die kans bestaat, maar alsnog zou hij een goede hulp zijn. Zijn enige probleem is het gebrek aan integriteit. Met het behoud van zijn baan als drukpunt valt hem dat heus wel op te leggen.’

Ted stond stil. Mijn betoog had effect gehad; ik had hem aan het twijfelen gemaakt. Op zijn gezicht lag een moeilijke uitdrukking, met zijn vingers tikte hij op het blad van zijn bureau. ‘En wat doe je als hij alsnog de fout in gaat?’

‘Dan mag je ’m voor mijn part hebben en de deur uit flikkeren,’ zei ik. En dat was het. Waarschijnlijk zag Ted de essentie van de zaak wel in, maar hij wilde alsnog te horen krijgen dat hij dat kwabbige gezicht de deur kon wijzen als het hem uitkwam. Hij zuchtte en keek uit het raam, alle opties nogmaals eens overwegend. Het zou enige overtuigingskracht en inzet vereisen, maar daar stond wel tegenover dat je er een bekwame arbeidskracht aan overhield.

Ik leunde gemakkelijk iets achteruit en vouwde mijn handen. Mijn zegje was gedaan. Soms was het verstandig gewoon keihard terug te slaan met andere feiten. Ted mocht geen zwak en halfzacht beeld van mij hebben, hij moest mij zien als iemand die confrontaties niet schuwde. En kennelijk was ik daarin geslaagd, want hij ging weifelend akkoord.

‘Nou... oké, goed dan. Ik zal proberen om met Aster te praten, maar ik kan je vooraf waarschuwen dat het niet gemakkelijk wordt. Als hij alsnog weigert is er nog weinig wat ik voor je kan doen. Heb je al met Moore zelf gepraat?’

‘Nee.’

‘Wanneer wilde je dat doen?’

‘Niet voordat je met Aster gepraat hebt,’ zei ik. ‘Ik ga geen voorstel doen als ik niets heb om aan te bieden. Dat zou me alleen maar zwakker laten lijken.’

Ted knikte begrijpend. ‘Daar heb je een punt. Goed dan. Ik zoek Aster even op en leg hem alles voor, maar nogmaals; ik kan geen beloftes doen.’

‘Dat begrijp ik. Ik wacht hier wel,’

Ted draaide zich om en liep het kantoor uit. Ik bleef in een intense stilte achter. Gelijk werd ik herinnerd waarom ik dergelijke stiltes zo haatte; ik kon mijzelf horen denken, mijn gedachten leken zo uit mijn hoofd te vloeien en door de wanden weerkaatst te worden. Soms was dat misschien gunstig, maar niet nu, terwijl ik in het ongewisse verkeerde. Ik begon altijd vreselijk te speculeren over de verschillende uitkomsten als ik niet wist hoe iets af zou lopen. En dat ging altijd zó ver, dat ik

soms al drie complete reserveplannen had voordat het uiteindelijke resultaat duidelijk werd.

Ik heb een hekel aan onzekerheid. Dan moet je je op het gebied van gokken gaan wagen; allerlei middelen inzetten om het gewenste resultaat te krijgen. Je weet niet hoe het gaat aflopen, maar je zet alsnog alles op het spel. Het maakt je kwetsbaarder voor je tegenstanders. En toch, in deze wereld valt er niet aan te ontkomen; het zijn de spelregels.

Ik kon er niets aan doen; toen Ted weer binnenkwam, kroop de spanning in mijn lichaam tot een hoogtepunt. ‘Idioot’, dat was de gedachte waar ik mee speelde. Maar als ik Lewis onder mijn controle kon brengen, had ik een waardevolle joker. En daar draait het in het spel om; voordelen pakken wanneer je ze ziet.

‘Je schijnt geluk te hebben,’ bromde Ted. ‘Aster is nog niet helemaal overtuigd, maar hij is bereid je een kans te geven. Je hebt een groen licht om met Moore te gaan praten. Maar we houden je strikt aan de voorwaarden; één fout en hij vliegt eruit.’

‘Bedankt, ik zal zorgen dat dat niet gebeurt.’ zei ik. Het was even stil. Ted keek me met een ernstige blik aan. ‘Serieus, Goverwell, ik meen het. Dit is geen grapje. Ik ben er nog steeds niet over uit wat we nu eigenlijk aan het doen zijn.’

‘Ja, ik weet het,’ zei ik, met wat meer kracht in mijn stem. ‘Kijk het aan, Ted. Hij kan praktisch niets anders dan mijn voorstel aannemen. Zelfs al zou ik niets doen, dan houdt de druk van zijn collega’s hem wel op zijn plek.’

‘Je denkt dat ze hem gaan treiteren?’

‘Ik ben er wel zeker van. Achterbaks gedrag wordt zelfs hier niet geaccepteerd.’

Ted knikte. ‘Daar heb je gelijk in. Goed, dan ben je vanaf nu volledig verantwoordelijk voor alles wat Moore doet. Je zou er goed aan doen voor resultaten te zorgen voordat iemand zich misschien bedenkt.’

Ik stond op en trok mijn stropdas wat rechter. ‘Maak je geen zorgen. Die resultaten gaan er komen.’

Als er één persoon op de wereld was die op dat ene moment, halfvijf, grijze middag, een ongelofelijke bloedhekel aan mij had, dan was dat Lewis Moore. Toen ik de deur opende en naar binnen liep, zag ik zijn ogen snel van mij wegflietsen. Kalm sloot ik de deur weer. Terwijl ik naar de stoel tegenover hem liep, sneerde hij: ‘En wat moet jij hier, rat?’

Ik negeerde zijn vraag en nam de tijd om plaats te nemen. Ik legde een map voor mij op tafel en begon erin te bladeren. Ondertussen hield ik nauwlettend Lews handen in het oog, die op enkele centimeters afstand van de map gevouwen waren. Ik zag ze trillen; hij moest kennelijk erg veel moeite doen om mij niet ter plekke aan te vliegen.

‘Je hebt nogal wat fouten gemaakt, Lewis,’ zei ik.

‘Ik ben nog wel zo slim om dat in te zien,’ bromde hij. ‘Maar ik leer er tenminste nog van,’

‘Blijkbaar niet. Anders had je me anders begroet,’

Lew lachte hees. ‘Wat had je dan verwacht, schoft? Dat ik soms zou opspringen om je te omhelzen? Nou – misschien om je te wurgen, maar voor de rest kan je doodvallen.’

Ik leunde achteruit. ‘Je moet me niet zien als een vijand. Ik ben hier puur formeel, om je een keuze te bieden. Onze verhouding is nooit anders geweest dan dat, Lewis; zakelijk, niet persoonlijk. En die had misschien heel wat kunnen worden als we allebei in onze waarden waren gebleven en elkaar met respect hadden behandeld.’

‘Man, je bent een onnozele idioot. Ik heb al die tijd je plannen gebruikt, en iedere keer liep je er weer in. Als ik voorzichtiger was geweest zat je nu nog achter een kutbureautje weg te rotten.’

‘Dat betwijfel ik.’

‘Lul n–’

‘Lew, er is één ding wat je over me moet weten, en dat is dat ik níet naïef ben,’ zei ik, een stuk ernstiger. Ik boog me iets voorover voor het effect. ‘En als je echt dacht dat ik al die tijd niets doorhad, dan ben je zelf nog dommer dan ik dacht. Ik vond niets verdacht, zelfs niet toen die behulpzame, eerlijke Lewis Moore iedere keer promoveerde nadat ik hem met een ‘nog niet